

บทที่ ๑

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นเพียงครั้งเดียว หญิงสาวที่นอนขดตัวอยู่ภายใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ก็เอื้อมมือปิด จากนั้นก็ค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นที่ละน้อยกระทั่งตื่นเต็มตา แต่ดูเหมือนว่าเธอไม่พร้อมที่จะลุกจากเตียง จึงนอนนิ่งๆ กวาดตามองไปรอบๆ ห้อง ก่อนหึ่งสายตาไปยังผนังห้องสี่เหลี่ยมคอรอยซ์ซึ่งมีภาพวาดสีน้ำรูปดอกไม้สีขาวติดอยู่ รัตัญญาอดไม่ได้ที่จะนึกถึงคนมอบให้ แล้วเธอก็ถอนหายใจเสียงดังออกมาอย่างคนที่รู้สึกอ่อนล้ากับชีวิต ก่อนขยับตัวลุกจากที่นอน เดินไปรูดม่านหน้าต่างให้แสงแดดยามเช้าส่องผ่านกระจกว้างเข้ามา รวากับอยากให้มันขับไล่ความหม่นมัวที่ครอบคลุมอยู่ในหัวใจเธอในเวลานี้ด้วย

หญิงสาวผละจากกรอบหน้าต่างเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง พอเดินไปเปิดก็เห็นผู้เป็นมารดาเอนอยู่หน้าห้องด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"อ่านข่าวเจตน์ลี" มารดาของเธอพูดแค่นั้นแล้วยื่นหนังสือพิมพ์ให้รัตัญญา

"ขอบคุณค่ะแม่"

เมื่อมารดาห่มตัวเดินลงบันไดไป เธอจึงเดินถือหนังสือพิมพ์ ไปนั่งอ่านอยู่ที่ระเบียงห้อง แดดยามเช้ายังทอแสงจัดจ้า ไล่อาภาศหนาว ของต้นเดือนธันวาคมที่รู้สึกว่หนาวเย็นกว่าปีที่ผ่านมา

พอไล่สายตาไปตามหน้าข่าวบันเทิง รัตญาก็เจ็บแปลบที่ใจ เมื่อเห็นภาพของ 'เจตน์' ชายหนุ่มคนรักตระกองกอดกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งรัตญาจดจำได้ดีว่าเป็นวราพันธ์ นางร้ายของวงการละครที่เป็นคู่ปรับ ของเธอทั้งในจอและนอกจอ เนื้อข่าวเขียนว่าทั้งคู่ดื่มและเต้นรำ ด้วยกัน ในคลับแห่งหนึ่ง ด้วยท่าทางที่บ่งบอกถึงความสนิทสนม!

รัตญาเปิดผ่านไปยั้งหน้าคอลัมน์ซุบซิบไฮโซ คุณหญิงเกนแก้ว มารดาของเจตน์ซึ่งก็มีข่าวลงเกือบทุกวัน และวันนี้รัตญายังเจ็บปวด กับข่าวที่คุณหญิงเกนแก้วให้สัมภาษณ์ว่าตอนนี้บุตรชายคนเดียว ของเธอกำลังคบหาอยู่กับนิดาอุษ บุตรสาวเจ้าของห้างสรรพสินค้าชื่อดัง เป็นไฮโซ สาวสวยเพียบพร้อมอย่างที่คุณหญิงเกนแก้วต้องการให้เป็น ลูกสะใภ้ ไม่ใช่นางเอกละครอย่างเช่นรัตญา ซึ่งมาจากชนชั้นกลาง... ที่ไร้สกุล ไม่คู่ควรกับเจตน์ ส.ส. หนุ่มไฟแรง ผู้มาจากตระกูลดีและ แสนรำรวยของสังคมชั้นสูง

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงดังขึ้น รัตญาเดินไป รับ ปลายสายที่โทรมาคือแปม เจ้าของค่ายละครที่เธอร่วมงานอยู่บ่อยๆ นั้นเอง

"สวัสดีค่ะพี่แปม" เธอส่งเสียงทักทายเจ้าของค่ายละครดัง

"น้องรินขา สบายดีนะคะ"

"สบายดีค่ะ พี่แปมล่ะคะ"

"สบายดีค่ะ แต่ว่างานยุ่งเหมือนเดิมนั้นแหละ รู้มั๊ยตอนนี่พี่มี บทที่ตีพิมพ์ ออกอยากส่งให้น้องรินลองอ่านดู" ถามสารทุกข์สุกดิบ พอหอมปากหอมคอ ผู้จัดละครชื่อดังก็วกเข้าเรื่องงานอย่างไม่ต้อง อ้อมค้อม

"แต่ละครเรื่องทะเล้นรักยังไม่ปิดกล้องเลยนะคะ" รติญาเอ่ยถึงละครเรื่องที่เธอรับเล่นอยู่ซึ่งเป็นของผู้จัดอีกคนหนึ่ง

"อ้อ... พี่รอได้จ๊ะ เห็นว่าอาทิตย์หน้าก็ปิดกล้องแล้วนี่คะ"

"ค่ะ แต่ก็อาจยืดยาวนานนะคะ พี่แปมรีบเปิดกล้องหรือเปล่านั้น"

"ก็ยังไม่แน่ใจนักนะเพราะบทยังไม่เรียบร้อย แต่คิดว่าถึงตอนนั้นละครทะเล้นรักคงปิดกล้องไปแล้วละ"

"พี่แปม ช่วงนี้ร้านบอกตรงๆ นะคะว่าเหนื่อยมากๆ ใช้งานไม่ได้หยุดมาตั้งแต่ต้นปีแล้ว ร้านคิดว่าอยากพักนะค่ะพี่" หมิงสาวรู้จุกมักคุ่นกับผู้จัดการละครรายนี้เป็นอย่างดี จึงกล้าที่จะเอ่ยบอกออกไปตรงๆ

"อยากพักผ่อนหรอคะ งั้นก็ดีสิจ๊ะน้องร้าน เพราะละครเรื่องหัวใจโอบบิณของพี่นะถ่ายทำในไร่ดอกไม้ที่เชียงใหม่ซึ่งสวยงามมากๆ ยิ่งฤดูหนาวแบบนี้ด้วยนะน้องร้าน โรแมนติก ผ่อนคลาย และขอบอกบทดีมากเลยนะ พี่เชื่อว่าหากน้องร้านอ่านบทอย่างละเอียดแล้วจะต้องชอบใจอย่างแน่นอน" ผู้จัดการละครสาวใหญ่เอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานลุ่มอย่างคนที่ม่ีประสบการณ์ด้านนี้เป็นอย่างดี

"ค่ะ... งั้นร้านจะลองอ่านบทดูก่อนก็ได้ค่ะ" มิตรภาพระหว่างเธอกับแปมนั้นราบรื่นมาตลอด รติญาจึงเอ่ยอย่างเป็นกลางๆ ไว้ก่อนจะปฏิเสธเสียงแข็งไปก็เกรงว่าจะเสียน้ำใจกัน

"เดี๋ยวพี่ให้เมสเซนเจอร์เอาไปส่งให้ที่บ้านเลยนะคะ" น้ำเสียงมีแววพอใจอย่างเห็นได้ชัด ทำงานด้วยกันมานาน ทำให้จะไม่รู้ว่าบทละครแบบไหนที่นางเอกสาวอย่างรติญาไม่มีทางจะปฏิเสธ

หมิงสาวรับคำสั่งแล้ววางโทรศัพท์ลงที่เดิม หมุนตัวเดินเข้าไปในห้องน้ำด้วยท่าทางเหนื่อยๆ เธอต้องไปถ่ายละครเรื่องทะเล้นรัก วันนี้คงเป็นวันที่แสนเบื่อกว่าทุกวัน นักข่าวและทีมงานคงจับจ้องนางเอกกับนางร้ายของเรื่องอย่างไม่วางตา ด้วยว่านางร้ายกลับกลายเป็นคนที่พระเอกในชีวิตจริงของรติญาตระกองกอดอย่างสนิทสนมหาจนกลายเป็น

เป็นข่าวโด่งดังอยู่ในตอนนี้

หญิงสาวรู้ว่าความสัมพันธ์ของเธอกับเจตน์ที่ปมพะมาถึง ลึบกำลังถึงจุดเปลี่ยนแปลง ยากจะประสานเยียวยาให้กลับมาเป็น เหมือนเดิมได้ ไหนจะคุณหญิงเกนแก้ว มารดาของเขาที่รังเกียจว่า ที่ลูกสะใภ้ไร้สกุลอย่างเธอ ไหนจะข่าวที่เจตน์เกี่ยวพันกับวรานันท์ ดาราสาวที่ครองตำแหน่งนางร้ายเจ้าเสน่ห์ของวงการอีกล่ะ มันล้วน เป็นอุปสรรคที่ทำให้รติญาปวดใจทั้งนั้น!

เจตน์ถึงกับสะดุ้งสุดตัวเมื่อนอนอยู่ดีๆ ก็ถูกใครบางคนกระซอก หมอนข้างไปจากอ้อมกอด มีหน้าซึ้งยังถูกฟาดเข้าที่กลางลำตัวเต็มแรง

"โอ๊ย!" เขาร้องขึ้นอย่างตกใจ หันไปมองผู้ที่เข้ามาทำลาย นิหรรณอันแสนสุข ก็เห็นมารดากำลังจ้องมองมาอย่างขุ่นเคือง

"แม่ครับ มันเรื่องอะไรอีกล่ะ" เขาโอดครวญมองมารดาอย่างเบื่อบ

"ก็แกไปกอดกับนางวรานันท์ทำไม!" คุณหญิงเกนแก้วกรีดเสียง ขึ้นอย่างเหลืออด อุตส่าห์ดีใจว่าสามารถเขี่ยย้านางเอกไร้สกุลอย่าง รติญาออกจากชีวิตลูกชายได้ แต่อีกฝ่ายกลับลัดตัวไปมั่วกับนางร้าย ชื่อฉาวเข้าให้อีก

"ก็เต็นรำกัณหะแม่ บังเอิญไปเจอกัน ผมไม่ได้นัดเที่ยวกับเขา นะครับ" เจตน์อธิบายเสียงรวดเร็ว แต่กลับไม่กล้าสบสายตาวาววับ ของมารดา

"ข่าวมันออกมาอย่างนี้หนูๆจะเข้าใจแกยังไงล่ะเจตน์" คำพูดของ ผู้เป็นมารดาทำให้ชายหนุ่มถึงกับนั่งงันไปเช่นกัน จริงๆ แล้วตอนนี้ เขาก็ไม่เคยคิดถึงใครอื่นเลยนอกจากรติญาคนเดียว

"ไม่รู้สิครับ..." เขาตอบอย่างที่ตั้งใจ เลยถูกมารดาฟาดเข้าที่แขน อย่างชัดเจน

"แกตอบอย่างนี้ได้ยังไง แม่อุตส่าห์บอกหนูๆว่าแกเลิกกับยัย

รติญา แต่ที่แค้นตาตำไปค้ำกับยัยนางร้ายนั่นอีก"

"แม่ครับ ผมยังไม่ได้เลิกกับรึนะ" เขาบอกมารดาเสียงอ่อย

"ไม่เลิกวันนี้ก็ต้องเลิกวันหน้าอยู่ดี แกจำคำพูดแม่ไม่ได้หรือว่า
แม่รับผู้หญิงคนนั้นเป็นสะใภ้ไม่ได้!" คุณหญิงเกนแก้วเห็นเสียง
ทำหน้าที่ซึ่งจันผู้เป็นลูกชายนี้ขยาด

"ครับแม่ แต่ผมขอเวลาหน่อยนะครับ เพราะผมยังรักรึอยู่"

"ยังไงก็อย่าช้านักนะ ที่สำคัญคืนนี้แม่นัดหนูชานข้าวเย็น
แก่ไปรับน้องที่บ้านด้วย" มารดาสั่งเสียงเข้ม มองเขาอย่างคาดคั้น
เจตน์ไม่มีคำพูดอื่นจะพูด นอกจากคำว่า...

"ครับแม่..."

คำตอบของลูกชายทำให้คุณหญิงเกนแก้วยิ้มอย่างพอใจ เอ๋อ่มือมือ
ไปลูบเรือนผมลูกชายอย่างรักใคร่

"แม่รักเจตน์นะ เจตน์เป็นลูกชายคนเดียวของแม่ เป็นทุกอย่าง
ในชีวิตแม่ จำไว้ว่าแม่ต้องการให้ชีวิตของลูกได้ในสิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้น"

"ครับ...ผมเข้าใจ"

"อาบน้ำแต่งตัวซะ เดี่ยวแม่จะรอทานอาหารเช้าพร้อมเจตน์นะ"

"ครับแม่" เขารับคำอย่างว่าง่ายไม่ต่างจากเด็กชายตัวเล็กๆ ที่
เชื่อฟังมารดามาตลอด

คุณหญิงเกนแก้วก้มหน้าลงหอมแก้มบุตรชายคนเดียวแล้วเดิน
ออกจากห้องนอนของอีกฝ่าย ขณะเดินตรงไปยังห้องทานอาหาร
คนเป็นมารดาيلمกริมกับสิ่งที่ตัวเองทำเพื่อลูกชาย ในที่สุดเธอก็เขีย
นางเอกละครชื่อดังแต่ไร้สกุลคนนั้นออกไปจากชีวิตของเจตน์ได้
เมื่อลูกชายได้เป็น ส.ส. สมใจเธอ คະแนนความนิยมของเขาก็สูงพอ
สำหรับการเลือกตั้งคราวหน้า ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีรติญานางเอกเบอร์หนึ่ง
ของช่องสิบสามมาช่วยหาเสียง เพราะการเลือกตั้งครั้งหน้ารติญาก็
คงเป็นนางเอกตกอันดับไปแล้ว ไม่มีปัญญาช่วยลูกชายเธอได้ และ

ถึงตอนนั้นเจตน์ก็คงแข็งแรงพอที่จะอยู่ได้ด้วยชื่อเสียงและความสามารถของตนเอง

ที่ผ่านมากุณหญิงต้องทนเรื่องราวหน้าตาของตนเองกับรติยามามากพอแล้ว เธอถูกสื่อและประชาชนมอบตำแหน่งว่าแม่ผู้มหาภัย ส่วนรติยาในสายตาของสื่อและประชาชนทั่วไปคือเป็นทั้งนางเอกนอกจอและในจอ แม่นั้นจึงกลายเป็นว่าที่ลูกสะใภ้ผู้นำสงสารมาตลอดระยะเวลาถึงสี่ปีเต็มๆ และสิ่งที่กุณหญิงเกินแก้เจ็บใจมากที่สุดก็คือ เธอถูกแฟนคลับของรติยาส่งจดหมายรวมทั้งโทรศัพท์มาต่อว่าอย่างหยาบคาย กล่าวหาว่าใจร้ายใจดำ

ครั้งที่หนักหนาที่สุดก็ในงานเลี้ยงฉลองที่เจตน์ได้เป็น ส.ส. รติยามาในงาน แต่ถูกเธอกันให้อยู่เฉพาะในส่วนของเธอไม่ใช่คนในครอบครัว วันนั้นกุณหญิงเกินแก้ถูกสื่อและแฟนคลับของรติยารุมประณามอย่างมาก สร้างความแค้นใจให้กับกุณหญิงเกินแก้เป็นอย่างมาก ยิ่ง เธอสาบานกับตัวเองไว้ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นจะไม่มีวันรับรติยาเป็นลูกสะใภ้เด็ดขาด และเธอก็เชื่อมั่นว่าลูกชายคนเดียวไม่กล้าขัดคำสั่งแน่นอน ด้วยรู้ว่าเจตน์นั้นทั้งรักและเกรงกลัวเธอมาก

รติยาเมินหน้าแทบจะทันที เมื่อก้าวเข้าไปในห้องแต่งตัวก็เห็นวราพันธ์มองมายังเธออย่างเยาะหยัน หญิงสาวพยายามข่มอารมณ์โกรธไว้ ไม่อยากมีเรื่องวิวาทให้ทีมงานยุ่งยากใจ การเป็นคนของประชาชนสอนให้เธอมีความอดทนสูงต่อเรื่องต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ยิ่งรติยาอยู่ในภาพของนางเอกที่มีแฟนคลับและสื่อคาดหวังไว้สูงว่าเธอจะเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน หากรติยาลุกขึ้นมาวิวาทกับวราพันธ์ ทุกคนคงผิดหวังในตัวเธอ ฉะนั้นหญิงสาวจึงท่องคำที่อดทนไว้ในใจ พยายามคิดเสียดว่าวราพันธ์เป็นเพียงแมลงหวี่ที่บินผ่านหน้าไปเท่านั้น

"น้องรันทานข้าวก่อนนะคะ" พี่กระถิน ฝ่ายธุรกิจกองถ่ายร้องบอก ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ร้านเรียบริ่อยมาแล้วคะพี่ ขอแต่งหน้าทำผมเลยดีกว่านะคะ"

"ได้ค่ะ" พี่กระถินรับคำพร้อมๆ กับช่างแต่งหน้าช่างทำผมก็รีบรีเข้ามานั่งตรงหน้ารถติญาทันที

"หมู่นี้ห้องรถตากล้าไปเยอะเลยนะคะ" พี่เอ ช่างแต่งหน้าเอ่ยทัก

"ค่ะ...นอนดึกไปหน่อยนะพี่" รัตติญาตอบพร้อมรอยยิ้มเนือยๆ

"สงสัยคิดมากเรื่องแฟนทิ้ง" วรานันท์เอ่ยขึ้นแล้วหัวเราะอย่างเย้ยหยัน ทุกคนในห้องแต่งตัวซึ่งมีอยู่ประมาณสิบกว่าคนหันมาจ้องรัตติญากับวรานันท์เป็นจุดโฟกัส

รัตติญาผ่อนลมหายใจซ้าๆ อย่างพยายามสกัดกลิ่นอารมณ์ที่ไม่ต่างจากน้ำเดือดพร้อมจะพวยพุ่งไว้อย่างยากเย็น แต่ครู่เดียวเธอก็สามารถระงับความรู้สึกนั้นไว้ได้

"พี่เอ แต่งหน้าต่อเถอะค่ะ" รัตติญาบอกเสียงเรียบนิ่ง ไม่สนใจวาทะเชือดเฉือนของนางร้ายที่เล่นนอกบท

"อ้อ...ค่ะ" พี่เอหันมาเติมแต่งใบหน้าของรัตติญาต่อ ทำให้ทีมงานคนอื่นๆ หันไปสนใจกับงานของตัวเองตามหน้าที่

รัตติญาปรายตาไปยังวรานันท์อย่างเย็นชา เห็นเพียงแววดาววาววับของอีกฝ่ายซึ่งกำลังจ้องมองมายังเธอเช่นกัน หากรัตติญาไม่ใช่นางเอกเบอร์หนึ่งของช่องสิบสาม ที่ต้องรักษาภาพลักษณ์ทั้งในจอและนอกจอละก็...เธอลุกขึ้นไปตบนางมารร้ายอย่างวรานันท์กระจุยแน่ๆ! เพราะถึงยังไงเธอก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ใช่นางเอกแสนดีอยู่ตลอดเวลา กระทั่งปล่อยให้คนอื่นมาเหยียบย่ำซ้ำเติมแบบนี้ แต่เอาเถอะ ในเมื่อเธอเลือกจะยืนอยู่ในจุดที่มีผู้คนชื่นชม รัตติญาจะรักษามันไว้ให้ดีที่สุด จนกว่าความอดทนของเธอจะหมดลงนั่นแหละ

เมื่อแต่งหน้าเรียบริ่อยแล้ว รัตติญากับวรานันท์ก็เข้าฉาก ซึ่ง